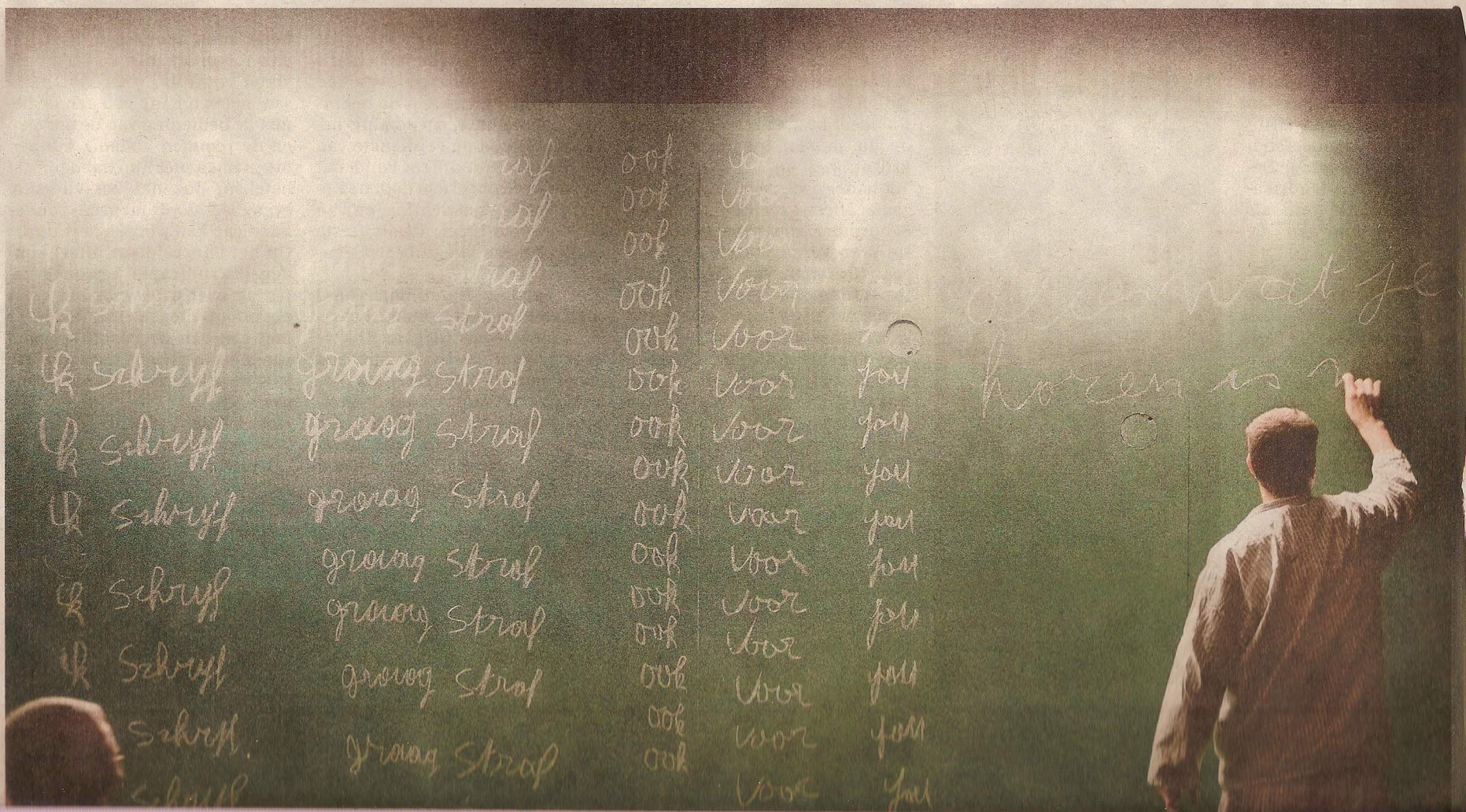

REPORTAGE

GEVANGENEN VOEREN MUSICAL OP IN DE NIEUWE WANDELING

Twintig bewoners van de Gentse gevangenis brachten een ontroerende musical op de planken over de dromen en verlangens uit hun kindertijd. En hoe die botsen met de realiteit van het leven binnen vier muren. 'Het is kans om ons van een andere kant te laten zien.'

407

Door terug te gaan naar hun kindertijd, lieten de spelers zich zien als mensen als u en ik. Zodat je je kon afvragen: hoe komt het dat zij hier zitten en ik niet? © Eric de Mildt

Als je geen dromen hebt, eet de gevangenis je op

performants

VAN ONZE REDACTRICE

VEERLE BEEL

GENT | Het was aanschrijven, dit weekend, bij de gevangenis De Nieuwe Wandeling in Gent. Druppelsgewijs en na de gebruikelijke identiteitscontrole konden familieleden, vrienden en andere bezoekers naar binnen voor de musical *Hotel California* die er werd opgevoerd. Door de gevangenen zelf: een tiental mannen en evenveel vrouwen, van uiteenlopende leeftijd en herkomst. Je kon op het podium zowel een echt West-Vlaamse tongval als het zotte Gents horen, naast Engels of Nederlands met een Spaans of Noord-Afrikaans accent. Eén gedetineerde schreef voor

aanvang van het stuk het schoolbord vol dat als decor diende: 'Ik schrijf graag straf', en dat in twintigvoud. Toen klonk een hartslag in het donker: een geboorte. 'Ik ben nul jaar en men legt me op de buik van mijn moeder. Ik stop met huilen.' De kinderherinneringen volgden elkaar op: aan het konijntje dat doodging en in de vuilnisbak werd gegooid, de diefstal van een o zo begeerd maar te duur Garfield-popje, een vliegtuig boven het huis waarvan moeder zegt dat het je op een dag terug naar je eigen land zal brengen, enzovoort.

Regisseur Tom Dupont koos bewust niet voor een voorstelling over het gevangenisleven zelf,

'Fijn dat we op deze manier ook eens positief in het nieuws komen'

wat alleen vervreemding zou opwekken. Door terug te gaan naar hun kindertijd, lieten de spelers zich zien als mensen als u en ik. Zodat je je kon afvragen: hoe komt het dat zij hier zitten en ik niet?

Maar dat een jeugd niet altijd zo rooskleurig is als hij in onze herinneringen gekoesterd wordt, bleek ook uit de kinderliedjes die de teksten afwisselden, en die zich van hun scherpste kant lieten horen: het vogeltje is gevangen, papa is een krokodil die zomaar in je bil bijt en in het bos zijn wilde dieren. Een kinderdroom kan in een nachtmerrie ontaarden: 'Als kind keek ik naar de films van Bruce Lee / Ik wou

zijn zoals hij / Mijn droom is uitgekomen / En nu zit ik hier/ Ik heb de verkeerde droom gekozen.' Zingend en musicerend lieten de gedetineerden zich van hun meest melancholische kant horen. 'Mijn dromen, waar hebben ze mij gebracht / Ik ben jong en ik zie af / Elke morgen doet mijn hart pijn', zong de 23-jarige Atman in het Arabisch. En ook: 'Als je hier geen dromen hebt, dan eet de gevangenis je op.'

De moeder van Peter, die haar zoon op het podium en achter het drumstel had gezien, was na afloop ondersteboven. 'Mijn benen zijn er helemaal slap van. Het was prachtig! Ik moet het even verwerken.' Om zich daarna te her-